

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi Z.F. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa (...), wydanego w sprawie z powództwa Z. F.

przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2021 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adw. M. W. wynagrodzenie w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Powód Z.F. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 listopada 2018 r. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 k.c. w zw. z art. 445 k.c.; art. 444 § 1 k.c. i art. 444 § 2 w zw. z art. 430 k.c.; art. 430 w zw. z art. 445 k.c. oraz art. 6 ustawy o prawach pacjenta w zw. z art. 445 k.c. Ponadto powołał się na naruszenie norm proceduralnych - art. 233 zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i sprzeczność zebranego materiału dowodowego z ustaleniami Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

We wniesionej skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powód podnosi zarzuty, które zmierzają w swej istocie

do podważenia oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny i przyjętych na tej podstawie ustaleń w kwestii powstania szkody, jej rozmiarów oraz co do ustalenia popełnienia błędu medycznego przez lekarza i jego skutków. Wyrazem tego jest zarówno podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez brak rozważenia materiału dowodowego i sprzeczność zebranego materiału dowodowego z ustaleniami Sądu wypływającego z zeznań powoda oraz z opinii kardiologicznych potwierdzających powiększenie przez lekarza powstałej szkody, jak również konstrukcja zarzutów naruszenia prawa materialnego sformułowana w oderwaniu od poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, co godzi w statuowany przez art. 424⁴ k.p.c. zakaz oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. Skoro z uzasadnienia zarzutów skargi wynika, że skarżący podejmuje polemikę z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Apelacyjny, a nie wskazuje na inne uchybienia, które *prima facie* wskazywałyby na „oczywistą” wadliwość rozstrzygnięcia zastosowanego w sprawie przez sąd, to tak skonturowaną skargę należy uznać za oczywiście bezzasadną. Należy bowiem podkreślić, że podstawą oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego podniesionych w skardze jest zawsze stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia zaskarżonego skargą. Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i 424¹² k.p.c. z uwagi na charakter dochodzonych roszczeń oraz sytuację majątkową powoda. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym orzeczono na wniosek zawarty w skardze na podstawie przepisów § 16 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).